

23 989

Wijziging van de bepalingen uit het Wetboek van Strafvordering betreffende het proces-verbaal van de terechtzitting en het vonnis

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 21 juni 1996

De vragen die door de leden van de fractie van de VVD en de PvdA zijn gesteld beantwoord ik als volgt. Bij de beantwoording is de volgorde van het verslag aangehouden. Waar dit de duidelijkheid ten goede komt zijn een aantal vragen gezamenlijk behandeld.

De leden van de VVD-fractie hadden naar aanleiding van het in de memorie van antwoord opgenomen overzicht van de inzendtermijnen een aantal vragen.

De eerste vraag heeft betrekking op de geluiden uit het werkveld. In de ressortelijke bijeenkomsten (gerechtshof tezamen met de betrokken rechtbanken) worden naast de werklastontwikkelingen, ook afspraken gemaakt omtrent de inzendtermijnen en de inzendtermijnen geëvalueerd. In die bijeenkomsten is naar voren gekomen dat de termijnafspraken in de praktijk redelijk functioneren. Ook in berichten uit de vergadering van presidenten van de gerechtshoven wordt dit beaamd.

Voorts vroegen deze leden naar een nadere uitsplitsing van de cijfers. Bij het opstellen van de cijfers wordt niet apart geregistreerd of hier ook al of niet met instemming van de hoven ingezonden verkorte vonnissen en/of processen-verbaal onder zijn begrepen. Een nadere uitsplitsing zoals gevraagd door deze fractie is dan ook niet te geven.

De leden van deze fractie vroegen tevens naar de genoemde termijnen van drie en vier maanden in artikel 265a van het wetsvoorstel. In de wet wordt thans uitgegaan van de gedachte dat ten tijde van de uitspraak er een volledig uitgewerkt vonnis beschikbaar is en dat na het instellen van een rechtsmiddel de griffier de stukken van het geding zo spoedig mogelijk zendt aan het Hof onderscheidenlijk de Hoge Raad. De praktijk is zo gegroeid dat ten tijde van de uitspraak er een kop-staartvonnis gereed is en pas nadat er een rechtsmiddel wordt ingesteld het proces-verbaal van de terechtzitting en het vonnis nader worden uitgewerkt. Aan het zo spoedig mogelijk inzenden van de stukken zoals genoemd in de artikelen 409 en 433 kan in de praktijk dan ook pas gevolg worden gegeven zodra het proces-verbaal van de terechtzitting en het vonnis zijn uitgewerkt. In de praktijk wordt aan de woorden «zo spoedig mogelijk» geen zelfstandige betekenis toegekend. In de rechtspraak speelt de termijn van inzending wel een rol bij de toetsing of er sprake is van «undue delay» in de zin van artikel 6 EVRM. In het wetsvoorstel is getracht de woorden «zo

spoedig mogelijk» nader te concretiseren door de genoemde termijnen van drie en vier maanden. Met deze termijnen is aangesloten bij de huidige gehanteerde termijnen waarbinnen in het algemeen de stukken worden ingezonden. Indien een verkorting haalbaar lijkt zouden de termijnen in artikel 365a kunnen worden aangepast. Het lijkt niet zinvol om weer terug te keren naar de woorden «zo spoedig mogelijk».

Ik deel de mening van de leden van deze fractie dat het overgrote deel van de veroordeelden doorgaans zo snel mogelijk een beslissing op het door hen ingestelde rechtsmiddel zal willen vernemen. Anders dan de leden van deze fractie kennelijk veronderstellen is het onderhavige wetsvoorstel niet primair gericht op verbetering van deze belangen. Het wetsvoorstel beoogt aan de gegroeide praktijk dat op het moment van de uitspraak volstaan wordt met een verkort proces-verbaal en verkort vonnis en pas uitwerking plaatsvindt bij het instellen van een rechtsmiddel, een praktijk die thans contra legem is, een wettelijke basis te geven. Door regeling bij wet wordt tevens eenheid in normen aangebracht en de rechten van de verdediging en het openbaar ministerie ten opzichte van het verkorte proces-verbaal en verkorte vonnis vastgelegd. Hiermee is de vraag van de leden van deze fractie naar de meerwaarde van het wetsvoorstel tevens beantwoord.

De leden van de fracties van de PvdA en de VVD stemden in met de in nota van wijziging op het thans bij de Tweede Kamer aanhangige wetsvoorstel inzake de verlengingsprocedure voorlopige hechtenis opgenomen gelijktrekking van de termijnen voor het wijzen van een schriftelijk vonnis door de kantonrechter, politierechter en enkelvoudige kamer van 28 dagen naar 14 dagen. Ik ben bereid om door middel van berichtgeving te bevorderen dat tussentijds alvast wordt vooruitgelopen op de termijn van 14 dagen. Overigens is uit het praktijkonderzoek van mr. Mevis naar voren gekomen dat in elk geval bij de politierechter slechts zelden gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om schriftelijk vonnis te wijzen.

De leden van de PvdA-fractie vroegen in hoeveel zaken er door de benadeelde partij een verzoek om uitwerking wordt gedaan en hoeveel extra werk dit oplevert voor de gerechten. Deze informatie is thans niet voorhanden. Uit de herhalingsronde van het management-informatiesysteem Rapsody Strafrechtsketen is bekend dat deze informatie in de nieuwe versie (implementatie oktober 1996) wel zal worden opgenomen en opvraagbaar wordt voor het departement. Ook zal de volgende evaluatie van de wet Terwee gegevens kunnen verschaffen. Indien in de toekomst blijkt dat dit punt problemen oplevert ben ik bereid nader te bezien of een eenvoudiger regeling mogelijk is.

De Minister van Justitie,
W. Sorgdrager